

NE VARDI, O ZALIM SEN OLMASAYDIN

Size “keşke”yle başlayan cümleler kurdurtmuş hayat denilen şey, belki de “ sen bu kurşunu yine mi yedin Türkiye” hüsranlı kaybedişlerle ordan oraya savrulmaktır. Peki ya bu savrulmalarımız, acılarımız hiç bitmezse? Süre...akıyor mu? Yoksa yeni mi başladı?

Sonra bir gün, daha hiç bir şeye başlamamışken zamanın, yılların akışındaki sinsiliği fark edip “geç kaldı(k)m her şeye, belki ...” dargınlığında, baka kalırsınız bıçkın takvimlere.

Takvim, zaman pervasızca geçip giderken; medeni ülkelerin gelişimi incelenerek, hayatı çekilmez kılan sorunların çözümünün keşfe ihtiyaç bırakmayacak kolaylığı, sıradanlığı da anlaşılabilir bilirdi; eğer yaşadığınız ülkede karşıtına, ötekine nefretin obsesifleştirdiği zihniyet egemen olmasaydı.

Yıllardır belki de bilerek çözülmeyen savaş, şiddet, taciz, işsizlik, hukuksuzluk, gelirden eşitsizlik benzeri devasa sorunların devamının yoldaşı, her kesimi etkisine almış karşıt saydırılanın, saydığından ortadan kaldırılmasını isteyecek büyüklükteki nefret; uzlaşma, şefkat, ahlak ve vicdanı da örseleye, örseleye tüketecek noktaya taşımıştır.

Böylesi bir ortamda; son 16 yılda Türkiye’de, istenen biçimde sonuçlanmama olasılığını taşıyan, partilerin katılarak meşru kıldıkları seçimleri desteklemediği, hoşlanmadığı liderin, partinin kazanması karşısında takınılan “oy vermedim, benim hükümetim, Cumhurbaşkanım değil, ne tebrik ederim, ne de tanırım” tavrı, artık mızıkçılığıyla illallah dedirten çocuk şımarıklığını dahi aşan bir vakadır.

Yıllardır sürdürülen, “belki şehre bir film gelir. ...,”i literatürden silerek depresyona davetiye çıkaran bu tavır, var ettiği; her olumsuzlukta kendisiyle aynı partiye oy vermeyenleri “oh olsun! hakediyorlar”la yargılayarak duygularını tatmin eden, umutsuz, çelişkilerle dolu kitlenin bloklaşmasını da beraberinde getirmiştir.

B.Obama’nın “dünya çapında tek adam politikalarının yükselişine” dikkat çektiği bu konjonktürde; insanların otoriter, ötekileştirici bir lideri tercihlerinin nedenini araştırarak bir sonraki seçimi kazanma için çalışma, değişme zahmetine de girmeyen; Meclis başkanlığı seçiminde oy verirken karşılaştığı B.Yıldırım’ın elini sıkkan P.Buldan’a “dünden beri sosyal medyada linç kampanyası başlatanlarbelki utanırlar” tweetini attıran o kitlenin, karşıtına nefretinin çığırından çıkmışlığıysa ,artık gizlenemeyecek bir durumdur.

Ötekileştirilmenin her türlü melanetine maruz kaldığından herkesten çok diyalogu, barışı savunması gereken HDP’nin eş başkanı P.Buldan’nın; her medeni, normal insanın yapacağı gibi karşılaştığı kişiyi selamlama, elini sıkma davranışını Yıldırım’a göstermesinin, isteği dışında gerçekleştiğini o âna ait videoyu yayınlamak ispata çalışması da, nerdeyse kendisine tepki gösterenlerin kabalığına, uzlaşmazlığına onaydır.

Acaba hiç bir şeyin bir insanın yaşamından daha değerli olamayacağını kavratacak; çıkarılacak birkaç yasayla önlenecek iş, trafik kazası, savaş, şiddet, taciz, tecavüz yüzünden evladını, sevdiğini yitirenleri diri diri toprağa gömdüren şivan; P.Buldan'a tepki gösterenlerin evlerine de düşseydi, ölümleri durduracak ufacık bir ihtimal karşısında uzlaşmazlığı, gerginliği tırmandıran tavırlarında yine de ısrar edebilirler miydi?

Üstelik muhatabı iktidar olan gerçekleşmiş bir "çözüm, açılım süreci", binlerce Türk'ü, Kürd'ü hayatından ederek can yaktığından kanlı, zor mesele "Kürt sorununun" çözümünün baş düşmanının; barışı boğan uzlaşma kültüründen yoksunluk olduğunu göstermişken.

Ne yazık ki uzlaşmazlıkta ustalaşmış liderlerin, partilerin, destekçilerinin birbirlerini ötekileştirip kutuplaşmayı sürdürülebilir kılmaları, Kürt sorunu dahil tüm sorunların çözümünü öteletirken, yalnızca ülkedeki otoriter, mafyatik, ayrımcı müessese nizamın kalıcılığını sağlamakla kalmamış; belirli bir oy oranını tutturmayı başarı sunan parti liderlerinin, örgüt yöneticilerinin konumlarını güçlendirmelerine de neden olmuştur.

İşte O kutuplaştırıcı liderlere biat ederek uğruna ölümü göze almış bireyler de; analitik, süzgeçli bakışı önleyen manipülatif hareketler, haberler, komplo teorileriyle beslendiklerinden, karşıta tahammül yerine kin güderek, sorunları çözecek tek seçeneğe; uzlaşmayla gelecek barışa da kapıyı kapatacaklardır.

Böylece her kötülüğü, şiddeti, terörü, ..., ..., karşıtına yükleyip "haklı, doğru olan, düşünen benim, partim, örgütüm ,..., .., dür " vurgulu aklayıcı yandaşlık; yaşamı renklendiren, anlam kazandıran farklılıkların değerinin anlaşılmasını geciktirirken, köhnemiş duygulara, düşüncelere boyun eğmeği erdemle, onurla bağdaştıran; birey, parti ve örgütler de değişimi, dönüşümü kilitleyeceklerdir.

Hal ve amaç kardeşçe yaşamak değilde "buralarda benim dediğim olur, ben hakimim" olunca da, sokaklarda birlikte körebe, top oynayan çocuklarını 40 yıldır birbirlerine kırdırtan nefret, intikam içindeki bu katil topraklarda; dünün mazlumunun bugünün zalımlarından olması da kimseleri şaşkırtmayacaktır.

Öyle ki Osmanlı dahil görevi vatandaşına iyi bir yaşam, hizmet sunmak olması gerekirken, JİTEM vari çeteci örgütlenmelere infaz listeleri hazırlatarak, Ali Şükrü Bey'den öncede, sonrada nice Sabahattin Ali, Taylan Özgür, nice Vedat Aydınları faili meçhul cinayetlerde, işkencelerde öldürten devlettin; terörüne, karanlığına karşı savaşanların, bir gün aynı şeyleri insanlara dayatmaları yalnızca sözü bitirecektir.

Sözü bitiren; sırf 1990'larda cinayet ve infazlarla hayatından edilen 17 bine yakın Kürdün faillerinin hesap vermek bir yana, saygı görmeleri mağdurları kahretmişken; kendini Kürtlerin temsilcisi sayan PKK'nın "sen niye o zalımlardan oldun ki" dedirtecek yargısız infazlara, pusulara tevessül etmesinden daha acı, daha yaralayıcı bir şeyin olmamasıdır.

Hem kim derdi ki gün gelecek, devletin mezhebi, dini, kökeni, dili, memleketi farklı vatandaşlarını ötekileştirmek; onlarca Şeyh Bedrettin, Seyit Rıza, Menderes, üç fidan, Erdal Eren'i darağaçlarında sallandırmak için kullandığı; "hain", "anarşist", "terörist",

“ajan”, “mürit”, dinci”, “isyancı”, “ihamet etti” argümanlarıyla insanları katletmesine karşı mücadele verenler, o argümanlara sarılarak insanları katlettirecekler.

Ki katlettirenin istediği gibi düşünse, yaşasa, davransa; devlet, örgüt, parti veya cemaatin kıstasını neye göre belirlediğini bilemediğimiz “hain, ihamet etti” bahanesiyle, katledilene suçlamayacağı da gün gibi aşikârdır.

Daha onlarca Derya Koç, Taybet İnan, yüzbaşı Fatih Yaşar'ın katledilmesine zemin hazırlayan, nedendir de bilinmez aniden “özerlik“ ilan ettiren, hendek kazdırtan, barikatlar kurduran stratejik, politik hatalar tazeliğini korurken; PKK'nın JİTEM'in taktiklerini kullanarak Mevlüt Bengi, Remzi (50) ve Mahmut (27) Güler'e reva gördüğü (infaz sonrası ha devletin yaptığını yapıp asit kuyularına, derelere atmışsın, ha elektrik direğine bağlayıp fotoğrafını servis ettirmişsin) gaddarlık karşısında suskunluksa; insanı insan yapan değerlere saplatılan hançerdir.

Görüşü , kökeni, mezhebi, dini farklı bir insanın, her koşulda savunulması, korunması gereken yaşam hakkını elinden alan ister devlet, ister desteklenen örgüt kim olursa olsun; niye infaz, tehdit ettiğinin, niye şiddete başvurduğunun kendisine göre haklı gerekçesini hiçleyen, sıfırlayan şey de; ortadaki katledilmiş insanların varlığıdır.

Şimdi, dün çözüm sürecinde Erdoğan'ın bilgisi, devletin imkanlarıyla İmralı'da Serok Apo ile görüşülmesinde sorun teşkil etmeyen, kimseye rahatsızlık vermeyen tersine sürecin lehine sayılan PKK'nın HDP'yle bağını, Kürtlerin meşru yollardan siyaset yapacakları TBMM'de temsilinin silahları susturacak barış için vazgeçilmezliğini bilerek, her türlü karalamayı da göze alarak HDP oy verenleri; kendilerini sorgulamak zorunda bırakan infaz, tuzak kurma benzeri eylemlerin özgürlüğe, demokrasiye, kardeşliğe katkı sunması mümkün değildir.

Onca F.Gülen, A. Oktar, A.Hulusi, ..., ..., liderliğindeki cemaatlere girmenin “trendy”liği yüzünden “şeyhler, dervişler, müritler ve meczuplar memleketi” yolunda da hızla ilerleyen Türkiye'de; partisi, örgütü, cemaati kendi arasında yüzleşmeye de yanaşmadığından ; hep vurgun yiyecek sevgi de, barış da, uzlaşma da yaşanmışlıklar, yaşanamamışlıklar arasında sendeleyip dururken; keşke bir terk ediş masalı olabilseydi savaş, nefret hayalinize nispet gün de... gece de solar...

01.08.2018

Gülsen FERÖĐLU